

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2021 roku około godz. 16:05 w B. na ul. (...), w sklepie (...), M. K. nie stosował się do obowiązku zasłaniania ust i nosa przy pomocy maseczki. W wyniku interwencji podjętej przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej w B. M. K. odmówił przyjęcia mandatu za wykroczenie z art. 116 § 1a k.w. w zw. z § 25 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 06 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2021 r., poz. 861 ze zm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień obwinionego M. K. (k. 7 – 8), zeznań funkcjonariuszy Policji w osobie sierż. P. S. (k. 10 – 11, 40) i st. post. M. N. (k. 39v – 40), a także notatkę urzędową (k. 1).

Obwiniony M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, że jego zdaniem postawiony wobec niego zarzut nie ma podstawy prawnej. Podniósł przy tym, iż art. 116 § 1a k.w. jest artykułem o charakterze blankietowym i odsyła on do przepisów szczególnych. Natomiast w obecnym stanie prawnym, prawa i wolności obywatelskie, zgodnie z art. 31 Konstytucji RP mogą być ograniczone tylko i wyłącznie w drodze ustawy, a przy tym musiałby być wprowadzony jeden ze stanów wyjątkowych, tj. stan wojenny, stan wyjątkowy lub stan klęski żywiołowej. W związku z tym, że żaden ze stanów wyjątkowych nie został wprowadzony, M. K. nie czuje się zobowiązany do stosowania się do obowiązujących obostrzeń (k. 7 – 8).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w sposób jednoznaczny dawał podstawy do uznania, że obwiniony M. K. dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia.

Okoliczności faktyczne nie budziły wątpliwości. Ze zgromadzonych dowodów wynikało, że w dniu 15 sierpnia 2021 r. funkcjonariusze KPP w B., w osobie sierż. P. S. i st. post. M. N., podjęli czynności legitymowania, wewnątrz sklepu (...) przy ul. (...), wobec dwóch mężczyzn, którzy nie stosowali się do nakazu zasłaniania ust i nosa w miejscu ogólnodostępnym. Jednym z legitymowanych mężczyzn okazał się M. K., który podniósł, iż prowadzone przez funkcjonariuszy Policji działania są niekonstytucyjne. Następnie M. K. skorzystał z prawa odmowy przyjęcia mandatu karnego kredytowanego.

Przesłuchany w sprawie M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził przy tym, że w dacie zdarzenia, przebywał w sklepie (...) nie mając zasłoniętych ust i nosa. Wyjaśnienia obwinionego w zakresie opisu przebiegu zdarzeń były spójne z innymi dowodami w sprawie, bowiem kwestionował on jedynie legalność obowiązującego nakazu zasłaniania ust i nosa.

Przesłuchany świadek sierż. P. S. potwierdził, iż w dniu zdarzenia wraz z st. post. M. N. wykonywał czynności służbowe wobec m.in. M. K. w związku z niezasłanianiem przez niego ust i nosa w miejscu ogólnodostępnym w sklepie (...).

Powyższe ustalenia nie były kwestionowane przez obwinionego, który zasadniczo w swoich wyjaśnieniach potwierdził ujawnione i przedstawione przez świadków okoliczności, podważając jedynie konstytucyjność nakazu zasłaniania ust i nosa, co znalazło swój wyraz w obszernym sprzeciwie obrońcy obwinionego.

Zgodnie z art. 116 § 1a k.w., który wszedł w życie z dniem 29 listopada 2020 roku, karze grzywny albo karze nagany podlega ten, kto nie przestrzega zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Przywołany powyżej przepis ma charakter blankietowy i zawiera w swej treści normę sankcjonującą. Nakazy i zakazy, o których w nim mowa (normy sankcjonowane) mogą być natomiast określone w akcie prawnym niższego rzędu. Kwestię zgodności tego rodzaju rozwiązania z ustawą zasadniczą badał Trybunał Konstytucyjny na gruncie art. 54 k.w., który w interesującym zakresie ma tożsamą konstrukcję, jak art. 116 § 1a k.w. W wyroku z 8 lipca 2003 r., sygn. P 10/02, Trybunał stwierdził, że art. 54 k.w. w zakresie, w jakim przewiduje wymierzanie kary za naruszenie przepisów porządkowych zawartych w akcie podustawowym, jest zgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP. Pogląd ten ma pełne zastosowanie do uregulowania z art. 116 § 1a k.w., który również jest przepisem blankietowym.

Podstawą zarzutu postawionemu obwinionemu była norma wynikająca z art. 116 § 1a Kodeksu wykroczeń w zw. z § ust. 25 ust. 1 pkt 2 lit. e Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 06 maja 2021 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. 2021 poz. 861 ze zm.).

Powoływane jako podstawa zarzutu Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. z 2021 r. poz. 861), które zostało wydane na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-13 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1845, z późn. zm.), w dacie zarzucanego obwinionemu czynu, przewidywało, że do dnia 31 sierpnia 2021 r. nakazuje się zakrywanie, przy pomocy maseczki, ust i nosa m.in. w obiektach handlowych lub usługowych, placówkach handlowych lub usługowych i na targowiskach (straganach) (§ 25 ust. 1 pkt 2 lit. e Rozporządzenia).

Należy wskazać, iż powyższy nakaz nadal obowiązuje. Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 listopada 2021 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii „do dnia 17 grudnia 2021 r. nakazuje się zakrywanie, przy pomocy maseczki, ust i nosa.”

Zgodnie z art. 92 ust. 1 zd. pierwsze Konstytucji RP, rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. W zdaniu drugim powyższego przepisu wskazano, iż upoważnienie musi mieć charakter szczegółowy, tj. określać organ właściwy do wydania rozporządzenia oraz zakres spraw przekazanych do uregulowania, a także musi określać wytyczne dotyczące treści aktu. Rozporządzenie nie może być sprzeczne z ustawą, na podstawie której zostało wydane. Nie może również być sprzeczne z normami konstytucyjnymi ani z żadnymi obowiązującymi ustawami, które w sposób bezpośredni lub pośredni regulują materię będącą jego przedmiotem. Naruszenie tych warunków powoduje niezgodność rozporządzenia z ustawą oraz nie może być źródłem obowiązku dla obywateli i w konsekwencji podstawą do ukarania za niestosowanie się do tego obowiązku.

Zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. Dlatego ocena konstytucyjności i legalności przepisu rangi podustawowej może być dokonana przez sąd rozpatrujący sprawę indywidualną, w której przepis ten może być stosowany. Sąd może bowiem w toku rozpoznawania konkretnej sprawy na mocy art. 178 ust. 1 Konstytucji RP oceniać, czy przepisy rozporządzenia są zgodne z przepisami ustawy, a w razie stwierdzenia niekonstytucyjności aktu niższej rangi niż ustawa, może odmówić jej stosowania. Sąd przy rozpoznawaniu sprawy obwinionego nie dopatrył się uchybień mogących stanowić o niekonstytucyjności obowiązującego nakazu zasłaniania ust i nosa, obowiązującego aktualnie, jak i w dacie zarzucanego czynu.

Wskazać przede wszystkim należało, że przepis art. 46b pkt 13 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1845, z późn. zm.) stanowił, iż w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 46a, można ustanowić nakaz zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu. Delegacja ustawowa określona w art. 46a i art. 46b w/w ustawy umożliwiała określenie w rozporządzeniu nakazu zakrywania ust i nosa. Delegacja ta wskazywała zatem precyzyjnie jako norma ustawowa na możliwość wprowadzenia tego nakazu. Obwiniony powołując się na swoje stanowisko dotyczące niekonstytucyjności normy prawnej pomija aspekt, iż od dnia 29.11.2020 r. nakaz

zakrywania ust i nosa w miejscach ogólnodostępnych i placówkach handlowych ma charakter ustawy. Analiza treści norm prawnych zawartych w art. 46a i 46b pkt 1 – 6 i 8 – 13 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych ludzi, treści wydanego mna ich podstawie rozporządzenia oraz przepisu § 25 ust. 1 pkt 2 lit. e Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 06 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii oraz art. 116 § 1a k.w. wskazuje, iż brak jest podstaw do zakwestionowania podstaw odpowiedzialności obwinionego w oparciu o art. 31 ust. 3 i art. 92 ust. 1 Konstytucji (podobnie wyrok SO w Legnicy z dnia 30.09.2021 r. IV Ka 463/21, LEX 3259527, wyrok SR w Bełchatowie z dnia 31 sierpnia 2021 r. II W 238/21 Legalis nr 2625031).

Obwiniony w dniu 15 sierpnia 2021 r. około godz. 16:05, będąc w sklepie (...) nie zastosował się do obowiązującego nakazu zasłaniania ust i nosa przy pomocy maseczki.

Należało zatem stwierdzić, że obwiniony naruszył przepis § 25 ust. 1 pkt 2 lit. e Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 06 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. 2021 poz. 861 ze zm.).

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze przede wszystkim lekceważące podejście do obowiązujących obostrzeń. Sąd miał na uwadze, żeby kara spełniła swoje cele prewencji szczególnej i była sposobem zarówno na napiętnowanie tego zachowania, jak też na skłonienie obwinionego do zmiany swojej postawy i zachowania. Obwiniony ma stały dochód i majątek. Tym samym kara w wysokości 200 złotych będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości wykroczenia i możliwa do wykonania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. § 2 i § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2017, poz.2467), a o wysokości opłaty na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49. poz. 223 z późn. zm.). Obwiniony ma stały dochód i majątek. Swoim zachowaniem spowodował konieczność prowadzenia postępowania o wykroczenie, w którym nie wykazywał żadnej skruchy. Winien zatem uiścić koszty sądowe w wysokości 150 złotych, co przy dołożeniu należytych starań jest możliwe, biorąc pod uwagę jego sytuację materialną i osobistą.